

Sygn. akt I C 43 / 11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Krzysztof Rudnicki**

Protokolant: **Małgorzata Wąchala**

po rozpoznaniu w dniu 15.10.2013 r.

we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa **S. W.**

przeciwko **T. L. i M. K.**

o zapłatę 80 000 zł

I. zasądza od pozwanego T. L. na rzecz powoda S. W. **80 000 zł** (osiemdziesiąt tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01.01.2009 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo przeciwko pozwanej M. K.;

III. zasądza od pozwanego T. L. na rzecz powoda S. W. **3 617 zł** kosztów procesu;

IV. nie obciąża powoda S. W. kosztami zastępstwa procesowego pozwanej M. K. i zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. H. **4 428 zł** kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej M. K. z urzędu;

V. obciąża Skarb Państwa niepokrytymi kosztami sądowymi.

UZASADNIENIE

Powód S. W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanych M. K. i T. L. solidarnie 80 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 01.01.2009 r. do dnia zapłaty.

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, że pozwani jako osoby pozostające w konkubinacie i we wspólnym pożyciu fizycznym oraz gospodarczym, zaciągnęli u niego pożyczkę pieniężną w kwocie 80 000 zł. Kwota pożyczki została oznaczona w pokwitowaniu pisemnym. Pozwana występuje w piśmie jako świadek, pozwany jako zaciągający pożyczkę. Jednak osobą, która miała cel gospodarczy, była pozwana, bowiem przyjęła gotówkę, przeliczyła i zatrzymała dla siebie. Twierdziła, że pożyczka jest niezbędna w celu wykonania dalszych robót budowlanych w domu położonym w K.. Pozwana odmawia zapłaty długu, pozwany również nie zwrócił należności pieniężnej. Zatem powód dochodzi solidarnie od pozwanych należności w kwocie 80 000 zł z tytułu zaciągniętej pożyczki pieniężnej. Powód twierdzi, że to właśnie pozwana podjęła aktywne starania w celu uzyskania pożyczki, była inicjatorem zaciągnięcia długu, miała też cel gospodarczy.

W piśmie z dnia 14.03.2011 r. pozwany T. L. podniósł, że pozwana M. K. wzięła pieniądze od S. W. i nie była świadkiem, tylko stroną pożyczki. Podał, że był wykonawcą budynku na posesji M. K.. Powód znał pozwanego ze współpracy, dlatego umowa wymienia nazwisko pozwanego, ale pieniądze pobrała M. K..

W odpowiedzi na pozew z dnia 08.08.2011 r. pozwana M. K. wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Zaprzeczyła twierdzeniom powoda. Zarzuciła, że powód myli się twierdząc, iż wzięła dla siebie przedmiot pożyczki. Zaprzeczyła, aby otrzymała od powoda jakąkolwiek pożyczkę. Podkreśliła, że zgodnie z art. 720 § 2 kc umowa pożyczki, której wartość przenosi 500 zł, powinna być stwierdzona pismem. Nie można uznać, że przedłożony przez powoda dokument jest pisemną umową pożyczki sporządzoną z pozwaną, albowiem z treści tego dokumentu wynika, iż była ona jedynie świadkiem zawarcia umowy z pozwanym T. L..

W piśmie z dnia 30.09.2011 r. pozwany T. L. podniósł, iż to pozwana wpadła na pomysł, aby wyłudzić pieniądze i oszukać powoda, wzięła pieniądze od powoda i schowała do swojej torebki. Deklarowała, że odda pieniądze w umówionym terminie.

Pozwany podniósł, iż uważa, że to pozwana odpowiada za dług, oraz, że to ona wyłudziła i oszukała powoda, wobec czego powinna zwrócić pieniądze w całości.

W piśmie z dnia 16.02.2012 r. powód podtrzymał żądanie pozwu. Stwierdził, że M. K. zaciągnęła pożyczkę 80 000 zł, odmawia zwrotu i składa nieprawdzie zarzuty. Powód jest ofiarą wyłudzenia.

W piśmie z dnia 15.03.2012 r. pozwana podtrzymała stanowisko zawarte w odpowiedzi na pozew. Podkreśliła, że nie była stroną umowy pożyczki, a jedynie świadkiem zaciągnięcia pożyczki przez T. L..

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny.

Na podstawie umowy o pracę zawartej dnia 03.01.2005 r., zmienionej aneksem z dnia 03.01.2005 r., M. K. była zatrudniona przez T. L. „(...)” we W. jako pracownik biurowy.

/ dowód: aneks do umowy o pracę – k. 140 /

Pozwana M. K. na podstawie warunkowej umowy sprzedaży z dnia 06.07.2005 r., nr rep. A (...) oraz umowy przeniesienia własności z dnia 12.08.2005 r. nabyła własność nieruchomości położonej w K. obejmującej działki gruntu nr (...).

Pozwana zakupiła nieruchomość za 180 000 zł. Dysponowała środkami z kredytu w kwocie 240 000 zł, ze sprzedaży mieszkania w kwocie 140 000 zł, a także otrzymała 10 000 EUR od swojego ojca.

/ dowód: odpis kw nr (...) – k. 24; zeznania pozwanej M. K. – k. 352, 327 /

Powód S. W. i pozwany T. L. znali się od wielu lat. Współpracowali w ramach działalności gospodarczej. S. W. bywał u pozwanego w jego biurze przy ul. (...). T. L. prowadził firmę budowlaną. Pozwana pracowała w tym biurze. Powód zajmował się dostawą towarów, materiałów budowlanych na rzecz pozwanego.

/ dowód: zeznania świadków: K. J. – k. 224-225, T. J. – k. 324,

327; zeznania powoda S. W. – k. 324, 327; zeznania pozwanego

T. L. – k. 325, 327 /

W październiku 2006 r. budowa domu pozwanej przy ul. (...) w K. pozostawała na etapie robót wykończeniowych. T. J. pełnił funkcję kierownika budowy, z której zrezygnował.

/ dowód: zeznania świadka K. J., T. J. – k. 324, 327; zeznania

powoda S. W. /

Pozwani pozostawali wówczas w związku partnerskim, razem zamieszkiwali.

/ dowód: zeznania pozwanej M. K.; zeznania pozwanego T. L. /

S. W. pytał T. J., czy może pożyczyć pieniądze M. K., za którą ręczył T. L.. Pożyczka miała być przeznaczona na budowę domu w K. realizowaną przez T. L..

T. J. radził, że T. L. prowadzi dużo robót, ale M. K. ma dom, zatem może być pożyczkobiorcą.

/ dowód: zeznania świadka T. J. – k. 324-327 /

W dniu 24.10.2006 r. powód przyszedł do biura pozwanego T. L. przy ul. (...) we W. i przyniósł ze sobą 80 000 zł gotówką w reklamówce. Powód dysponował taką kwotą, ponieważ prowadził wówczas różne rozliczenia dostaw towarów.

/ dowód: zeznania powoda S. W. /

Pozwana na polecenie T. L. przygotowała na papierze firmowym firmy (...) dokument nazwany „Zaświadczenie”. Dokument ten zawiera oświadczenie T. L., iż dnia 24.10.2006 r. pożyczył od na okres 2 miesięcy 80 000 zł od S. W. w obecności świadka M. K..

Oświadczenie zostało podpisane przez T. L. i S. W., których nazwiska zostały w druku wskazane poniżej tekstu oświadczenia, a poniżej zostało podpisane także przez M. K..

/ dowód: zaświadczenie z dnia 24.01.2006 r. – k. 8; zeznania pozwanej M. K. – k. 325,

327 /

Początkowo zaświadczenie wskazywała na M. K. jako pożyczkobiorcę, jednakże powód miał do tego zastrzeżenia, albowiem miał zaufanie do T. L., z którym współpracował. Dokument został ponownie wydrukowany ze wskazaniem T. L. jako pożyczkobiorcy.

/ dowód: zeznania powoda S. W. – k. 325, 327; zeznania pozwanego

T. L. /

Powód przekazał 80 000 zł gotówką w torbie T. L., który wziął reklamówkę i przekazał ją M. K..

/ dowód: zeznania świadka T. J.; zeznania powoda S. W.;

zeznania pozwanego T. L. – k. 325, 327 /

S. W. pokazywał później T. J. pokwitowanie pożyczki.

/ dowód: zeznania świadka T. J. /

Powód nie otrzymał żadnych środków z tytułu spłaty pożyczki z dnia 24.10.2006 r. ani od pozwanego T. L. ani od pozwanej M. K..

Powód zwracał się o zwrot pożyczki do T. L., który odesłał go do M. K.. Powód zwrócił się wówczas do niej. Było to w okresie pięciu miesięcy po zawarciu umowy pożyczki.

/ dowód: zeznania powoda S. W. /

Pismem z dnia 28.11.2008 r. T. L. wezwał M. K. do zapłaty 249 976, 92 zł. Wskazał, że żądana kwota obejmuje 246 100 zł z tytułu niezapłaconej faktury (...) oraz 3 876, 92 zł z tytułu naliczonych odsetek ustawowych.

Pismem z dnia 05.12.2008 r., doręczonym dnia 08.12.2008 r., T. L. wezwał M. K. do zapłaty 250 597, 22 zł. Wskazał, że żądana kwota obejmuje 246 100 zł z tytułu niezapłaconej faktury nr (...) oraz 4 497, 22 zł z tytułu naliczonych odsetek ustawowych.

/ dowód: pismo z dnia 28.11.2008 r. – k. 139; pismo z dnia 05.12.2008 r. – k. 138 /

Wyrokiem z dnia 14.04.2010 r., II K 114/09, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 28.09.2010 r., IV Ka 763/10, Sąd Rejonowy w Oleśnicy uznał T. L. za winnego czynów:

1. z art. 207 § 2 kk i art. 157 § 2 kk i art. 197 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk popełnionego wobec pokrzywdzonej M. K.,
2. z art. 207 § 1 kk popełnionego wobec pokrzywdzonej K. K.,
3. z art. 200 § 1 kk w zw. z art. 12 kk popełnionego wobec pokrzywdzonej K. K.,
4. z art. 278 § 1 i 5 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnionego wobec pokrzywdzonej M. K.,
5. z art. 190 § 1 kk popełnionego wobec pokrzywdzonej M. J..

/ dowód: odpis wyroku SO z dnia 28.09.2010 r. – k. 167-178 /

Pozwany T. L. pozostaje na utrzymaniu matki, stara się o rentę.

/ dowód: zeznania pozwanego T. L. /

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługuje na uwzględnienie jedynie w części w stosunku do pozwanego T. L..

Powód dochodzi spłaty pożyczki udzielonej dnia 24.10.2006 r., twierdząc, że pożyczka została udzielona M. K., a T. L. jedynie podpisał pokwitowanie pożyczki. Dochodzi jednakże solidarnie zapłaty w stosunku do obojga pozwanych.

Istota sporu sprowadza się do oceny charakteru uczestnictwa pozwanej M. K. w zawieraniu umowy pożyczki, czyli ustalenia, iż pozwana była stroną tej czynności prawnej czy jedynie jej świadkiem.

Zgodnie z art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Natomiast zgodnie z art. 720 § 2 kc umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

Powód przedstawił dokument określony jako zaświadczenie zawierający potwierdzenie udzielenia przez powoda pożyczki w kwocie 80 000 zł. Z uwagi na treść oświadczenia należy stwierdzić, że odpowiada ono istotnym elementom umowy pożyczki, albowiem zawiera wyraźne sformułowanie o pożyczce ze wskazaniem stron, tj. osoby przekazującej kwotę pieniężną oraz osoby przyjmującej kwotę pieniężną, a także wysokość pożyczonej kwoty oraz termin zwrotu. Dokument został podpisany przez dwie osoby wskazane w jego treści, tj. S. W. i T. L., czyli nie ma charakteru

oświadczenia jednostronnego, ale wyraźnie wskazuje na zgodne porozumienie stron, zgodne wyrażenie woli, a zatem potwierdza zawarcie umowy.

Dokument ten zawiera również wskazane, że umowa została zawarta w obecności świadka M. K.. Pod treścią oświadczenia widnieją podpisy powoda S. W. umieszczony pod jego imieniem i nazwiskiem naniesionym pismem maszynowym, oraz podpis pozwanego T. L. umieszczony pod jego imieniem i nazwiskiem naniesionym pismem maszynowym, wreszcie podpis zawierający imię i nazwisko pozwanej M. K.. Imię i nazwisko pozwanej w samym druku dokumentu pojawia się wyłącznie końcowej części oświadczenia przy wskazaniu jej osoby jako świadka transakcji.

Przepisy o zawarciu umowy pożyczki, podobnie jak jakiegokolwiek innej umowy, nie przewidują obowiązku uczestniczenia jakiegokolwiek świadka przy zawarciu umowy, w szczególności przy spisywaniu oświadczeń stron tworzących treść umowy. Strony transakcji mogą oczywiście zamieścić w dokumencie obejmujących ich oświadczenia woli także dodatkowe potwierdzenie, iż umowa została zawarta w obecności świadków, którzy swoimi podpisami potwierdzają, iż takie okoliczności miały miejsce. Może to stanowić dla stron z różnych względów pewne dodatkowe zabezpieczenie, dodatkową gwarancję wiarygodności samego dokumentu na wypadek ewentualnego późniejszego sporu. To samo może dotyczyć pokwitowania wykonania umowy, w przypadku umowy pożyczki czy to pokwitowania przekazania jej przedmiotu pożyczkobiorcy czy to pokwitowania zwrotu pożyczki na rzecz pożyczkodawcy. Świadek czynności prawnej lub wykonania wynikającego z niej zobowiązania nie staje się jednakże stroną samej umowy.

Nie ulega wątpliwości, iż pomiędzy powodem a pozwanym T. L. skutecznie nawiązał się stosunek prawny zobowiązaniowy mające swoje źródło w umowie pożyczki zawartej dnia 24.10.2006 r. opiewającej na kwotę 80 000 zł.

Nie można natomiast na tej samej podstawie przyjąć, że stroną tej umowy była również pozwana M. K..

W dokumencie potwierdzającym treść umowy pożyczki precyzyjnie i w sposób jednoznaczny zostały wskazane strony tej umowy poprzez stwierdzenie, iż T. L. pożycza umówioną kwotę od S. W.. Z jednakową precyzją i w sposób nie budzący wątpliwości dokument stwierdza, że M. K. była jedynie świadkiem czynności. Dokument ten nie stanowi zatem dowodu na zawarcie umowy pożyczki pomiędzy powodem a pozwaną M. K. czy to jako wyłącznym pożyczkobiorcą czy to jako współpożyczkobiorcą razem z T. L.. Umowa nie zawiera także żadnego stwierdzenia, iż pożyczka została przez powoda udzielona T. L., ale na potrzeby wyłącznie M. K. (jako umowa na rzecz osoby trzeciej), nie wskazuje zresztą żadnego celu, na jaki miałyby zostać przeznaczone środki przekazane pozwanemu T. L. przez powoda S. W.. Powód sam podał już w pozwie, a także w swoich zeznaniach, iż przekazał pieniądze w wykonaniu umowy pożyczki T. L., ten zaś dopiero przekazał je M. K.. Tym samym nie może być mowy o zawarciu umowy pomiędzy powodem a pozwaną.

Przedmiotem pożyczki była suma pieniężna 80 000 zł. Stosownie do treści art. 720 § 2 kc w zw. z art. 74 § 1 i 2 kc, jeżeli umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, nie została sporządzona w formie pisemnej, nie jest w sporze dopuszczalny dowód ze świadków ani dowód z przesłuchania stron na fakt dokonania czynności, chyba że obie strony wyrażą na to zgodę albo jeżeli fakt dokonania czynności prawnej będzie uprawdopodobniony za pomocą pisma. Dokument obejmujący umowę pożyczki pomiędzy powodem a pozwanym T. L. nie może być uznany za pismo, które stanowi uprawdopodobnienie faktu zawarcia umowy pożyczki pomiędzy powodem a pozwaną M. K., bowiem treść tego dokumentu – w szczególności precyzyjne określenie ról poszczególnych osób uczestniczących w czynności – stanowi w istocie uprawdopodobnienie faktu przeciwnego.

Brak jest jakiegokolwiek innego dokumentu mogącego stanowić uprawdopodobnienie transakcji, czyli tzw. początku dowodu na piśmie.

Strony procesu nie sprzeciwiały się prowadzeniu dowodu z zeznań świadków i stron na okoliczności towarzyszące zawarciu umowy pożyczki, zatem sąd te dowody przeprowadził. Jednakże zgromadzony w ten sposób materiał również nie pozwala na jednoznaczny, stanowczy wniosek, iż pożyczka została udzielona przez powoda obojgu pozwanym jako współpożyczkobiorcom.

Relacje świadków i samych stron rozbiegają się. Zeznający w charakterze świadków K. J. oraz T. J. wskazali, że nie byli świadkami zawarcia umowy, jak również żadnych negocjacji pomiędzy stronami w przedmiocie jej treści. Widzieli jedynie przekazanie pieniędzy. O zawarciu umowy dowiedzieli się od powoda. Pozwana M. K. w ogóle zaprzeczała, aby zwracała się do powoda o udzielenie pożyczki. Powód zeznał, że pozwani się do niego zwrócili. Pozwany T. L. zeznał, że na otrzymaniu pożyczki zależało M. K. z uwagi na prowadzenie budowy domu. Z drugiej jednak strony zeznał też, że pozwana z nim się nie rozliczyła za wykonanie robót na tej budowie.

Sąd uznał zatem zeznania stron za wiarygodne jedynie w niewielkim zakresie, tj. w części, w jakiej strony były zgodne co do faktycznego przebiegu zdarzeń z dnia 24.10.2006 r., czyli samego wręczenia środków pieniężnych oraz sporządzenia dokumentu umowy pożyczki. Odmówił wiarygodności zeznaniom powoda i pozwanego w zakresie przebiegu wcześniejszych uzgodnień.

Z zeznań powoda oraz z zeznań pozwanego T. L. wynika natomiast, że powód miał zaufanie do T. L., którego uważał za wiarygodnego, rzetelnego kontrahenta gwarantującego wykonanie umowy. Pierwotny tekst umowy został zmieniony przez wyraźne wskazanie na T. L. jako jej stronę. Według zeznań T. J. powód miał się radzić tego świadka, czy może pożyczyć pieniądze T. L., świadek miał zaś wskazać na M. K.. Do tej rady powód jednak nie zastosował się. Za logiczny należy uznać wniosek, iż skoro powód znał pozwanego T. L. od lat, współpracował z nim w sprawach zawodowych, biznesowych, prowadził z pozwanym różne rozliczenia związane z dostawą towarów, to mógł mieć do niego zaufanie, a także świadomość istnienia po stronie T. L. możliwości spłaty zaciągniętego zobowiązania. Nic nie stało jednak na przeszkodzie zawarciu umowy pożyczki pomiędzy powodem a obojgiem pozwanych, co potwierdzałoby całość ewentualnych uzgodnień stron, a powodowi zapewniało gwarancję spłaty z uwagi na udział w czynności T. L. jako osoby, do której powód miał zaufanie. Powód zeznał, że pożyczka została zawarta po trzech tygodniach od zwrócenia się do niego z prośbą o jej udzielenie. W takim czasie można było bez najmniejszych trudności przygotować umowę nie w formie skróconego pokwitowania zawierającego jedynie elementy istotne pożyczki, ale sporządzić ją według powszechnie przyjętych reguł, oznaczyć w niej strony, czas i warunki spłaty (powód zeznał, że miało to być pięć miesięcy, w samym dokumencie mowa jest o dwóch miesiącach), wskazać cel, na jaki została udzielona, ustanowić ewentualne zabezpieczenia. Skoro powód i pozwany od lat współpracowali w ramach działalności gospodarczej, usługowej, to reguły przygotowywania i spisywania umów powinny być im znane. Następnie, skoro powód postąpił wbrew opinii świadka J., do którego sam się zwrócił, należy wnioskować, że porozumienie w zakresie zawarcia pożyczki miało inną treść, powód nie zgodził się na występowanie M. K. jako pożyczkobiorczyni, niezależnie od tego, czy miał świadomość, iż pieniądze mają jej zostać przekazane.

Wersje podawane przez pozwanych T. L. i M. K. różnią się diametralnie, ale ich stanowiska procesowe są sprzeczne, a nadto nie sposób nie dostrzec głębokiego osobistego konfliktu pomiędzy nimi na tle z jednej strony skazania pozwanego za czyny skierowane przeciwko pozwanej i jej córce jako pokrzywdzonym, które pozwany uważa za niesłuszne, z drugiej strony na tle jakichś rozliczeń z tytułu robót wykonanych przez pozwanego na terenie budowy domu pozwanej, czy nawet z tytułu zakupu nieruchomości. W okresie, kiedy została zawarta umowa pożyczki pozwani pozostawali jednakże w związku partnerskim, razem zamieszkiwali, pracowali też wspólnie w jednym miejscu, wobec czego nie można negować, iż środki pożyczone od powoda mogły być przeznaczone na dokończenie budowy domu pozwanej, z którego oboje pozwani mieli korzystać wspólnie. Taka okoliczność jednakże uzasadniałaby sporządzenie umowy pożyczki z udziałem obojga pozwanych. Skoro natomiast pozwany T. L. zdecydował się na spisanie dokumentu potwierdzającego udzielenie mu pożyczki przez powoda, to tym samym potwierdził uzgodnienia z powodem co do stron i treści umowy, a także chęć działania w interesie i na rzecz M. K.. Nie czyni to jednakże pozwanej współpożyczkobiorcą, choćby nawet wykorzystywała dalej środki pochodzące od powoda. W tym zakresie to między pozwany należałoby poszukiwać relacji umownej stanowiącej podstawę do przekazania środków pieniężnych, ale już bez udziału powoda jako strony umowy.

Na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie należy dojść do przekonania, iż ujęta w dokumencie – Zaświadczeniu z dnia 24.10.2006 r. treść umowy pożyczki odpowiada rzeczywistej woli stron. Okoliczności sprawy nie

dają natomiast podstawy do stwierdzenia ponad wszelką wątpliwość, iż to pozwana była związana z powodem umową pożyczki, czy choćby nawet miała się do niego o tę pożyczkę zwracać.

Zgodnie z art. 65 § 2 kc w umowach należy badać raczej godny zamiar stron, aniżeli opierać się na ich dosłownym brzmieniu. Ta reguła interpretacyjna donosi się jednakże do samej treści umowy, czyli sformułowania jej poszczególnych postanowień, nie zaś do samego oznaczenia stron umowy. Jako strony pożyczki wyraźnie zostali wskazani powód S. W. oraz pozwany T. L..

Wobec powyższego uznać należy, że powód udowodnił istnienie stosunku prawnego pożyczki w stosunku do pozwanego T. L., natomiast wobec pozwanej M. K. powód nie sprostał obowiązkowi dowodowemu i nie wykazał istnienia stosunku prawnego pożyczki, z którego mogłyby wywodzić wobec niej roszczenie o zapłatę.

Dlatego też sąd zasądził od pozwanego T. L. na rzecz powoda S. W. 80 000 zł i oddalił powództwo wobec pozwanej M. K.. Odsetki od należności zasądzonej na rzecz powoda przypadają zgodnie ze zgłoszonym żądaniem od dnia 01.01.2009 r. Pożyczka miała zostać zwrócona zgodnie z jej treścią w terminie dwóch miesięcy, czyli do dnia 24.12.2006 r., powód mówił o pięciu miesiącach, czyli do 24.03.2007 r., zatem w dniu 01.01.2009 r. pozwany pozostawał już w opóźnieniu ze spłatą pożyczki, co zgodnie z art. 481 § 1 kc stanowi podstawę do naliczania odsetek za opóźnienie.

O kosztach procesu sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania wyrażoną w art. 98 kpc, dlatego też zasądził od pozwanego T. L. jako przegrywającego sprawę na rzecz powoda 3 617 zł kosztów procesu obejmujących koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3 600 zł ustalonej zgodnie z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Sąd uznał za niecelowe obciążanie powoda kosztami zastępstwa procesowego pozwanej M. K. udzielonego jej z urzędu mimo oddalenia powództwa wobec tej pozwanej, wobec czego wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej z urzędu obciąża w całości Skarb Państwa.

Sąd uznał też za niecelowe obciążanie pozwanego T. L. niepokrytymi kosztami sądowymi w postaci opłaty od pozwu, od której powód został zwolniony, albowiem pozwany wskazał, że nie osiąga dochodów i pozostaje na utrzymaniu matki. Pokrycie tych kosztów (4 000 zł) stanowiłoby dodatkowe, istotne obciążenie poza świadczeniami wynikającymi z istoty procesu i kosztami powoda.

Mając powyższe okoliczności na uwadze sąd podjął rozstrzygnięcia zawarte w sentencji wyroku.